

„Toți suntem triști, spunea el.
Nu se vede întotdeauna, dar toți
oamenii sunt triști...”

- Mircea Eliade

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 749
29 oct. - 4 nov. 2025

UE înnoroiată prin propria-i înmlăștinare (la propriu, deja!), Rusia și China dezghețând comercial (tot la propriu!) Nordul, până mai ieri, înghețat bocnă...

Cezar Adonis
Mihalache

Este evident că nu ar fi o strategie de apărare fezabilă... Nu prin „înmlăștinarea” Europei prin redesenarea flancurilor „de apărare”, cu noroi, la propriu... Da, poate cu secole în urmă ar fi funcționat... Dar nu într-o epocă a deciziei, a aplicării și controlului logistic militar tot mai mult centrat pe IA, nu în vremuri în care operațiunile majore se derulează pe frontul aerian, cu niveluri de zbor tot mai ridicate, și, poate, nu peste multă vreme, cu acțiuni spațiale cel puțin

reală de apărare în fața unor atacuri aeriene dar și spațial suborbitale... Inclusiv atacuri realizate prin deturnarea de sateliți (următorul pas al terorismului internațional, pe care nici un stat nu se încumetă să-l sublinieze), și nu doar cu sateliții dezafecți de pe orbită, nu doar cu aceia ce pot fi „defecți”, și folosiți ca arme, ci și cu „arsenalul”, dacă ar fi să privim din această perspectivă „conglomeratul” de sateliți ai lui Elon Musk (e drept plasați pe orbită sub justificarea unor interese civile, de comunicare)...

Or, dacă avem un lucru cert, acela este că log-

asigura, chipurile, o absorbție uriașă de gaze de seră... Și da, o asemenea abordarea europeană ar constitui un risc și pentru noi, prin alți idioți utili, cei de la noi, argumentând „valoarea de mediu”, în fapt, ahtiați după alte și alte milioane de euro...

Ce fac în acest timp celelalte părți de lume care contează?... Evoluază! Se dezvoltă! Au intuiție și curaj de acțiune! Și, mai ales, își puntează drepturile de prim veniți... Căci, în vreme ce Europa se îndrăcește a se înmorigila sub picioare Bruxellesului, Rusia și China își văd de drumul și drumurile lor... Deja, la dimensiuni de rute comerciale antarctice, pentru că, în timp ce Europa se tot smiorcăia a victimă, cele două au inaugurat pe polul lor de putere (și următor mare imperiu, poate) o rută comercială prin Nordul altădată înghețat bocnă... Acolo unde, din anii '60, Clubul de la Roma avertiza că, o dată cu încălzirea globală, și dezghețarea calotei, se va ajunge la o dispută internațională, de următor război comercial, pentru rutele maritime ale Nordului. Iar China și Rusia au făcut pasul împreună, ca aliați comerciali, inaugurând o rută care, nu doar că scurtează drumurile maritime vechi cu peste 30 de zile, ci, în notele de drept maritim, trasează dreptul de navlosire al „cuceritorilor” de acum... Și da, acesta este cu adevărat un motiv de supărare pentru „unchiul Trump”... Nu neseriozitatea Ucrainei, nici nestatornicia lui Putin... Pentru că, deși este la un „colț” distanță de Rusia, prin Alaska, America a ratat, ocazia, prestigiul, dar, mai ales, întâietatea de drept maritim, a primei traversări comerciale a Nordului arctic...

ica militară (nu neapărat necesară, nu neapărat justificată) se află în poziția în care ar fi, și nu doar parțial, imediat îngenuncheată de intruziunea politică bruxeleză. Indiferent de consecințele civile, indiferent de drepturile cetățenești... Pentru că, în planurile țărilor care și-ar inunda pământurile pentru a le transforma în mlaștini de netrecut pentru invadatorul rus (!), este vorba de miliarde de euro pe care le-ar lua de la UE pentru acest proces „de apărare” (și ce fericită ar fi Ursula cu un astfel de „ReArm Europe Plan”, pe deasupra, și „mlăștinosa”, așa cum îi plac ei treburile la vârful UE), iar înspre partea „decidenților” oricum este vorba doar de clici, „yesmani”, habarniști și idioți utili în ridicarea mâinii la îndemnul CE. Ba, proiectul flancului „de mlaștină” mai are un „argument” al părților „de flanc”: presupusa protecție a mediului... Pentru că, în viziunea lor, reînmlăștinarea terenurilor redată în trecut (cu eforturi și costuri uriașe) agriculturii, economiei și locuirii, ar

Verdict: O evidentă paranoia! Dar și multă minciună...!

Gheorghe
Pipera

În ultima perioadă, Ursula von der Leyen s-a lansat într-un interminabil turneu de promovare ca șef de stat sau de guvern. Nu e niciuna, nici alta. Uniunea Europeană nu este un stat care să aibă un guvern, ci o alianță de state suverane, o construcție juridică menită a asigura prin comerț și cooperare pacea, bunăstarea și caracterul democratic, pluralist, al Europei, pe baza valorilor și principiilor din tratate (adică: libertate, credință, națiune, familie, pace, bunăstare, echitate). Comisia Europeană are misiunea de a pune în aplicare deciziile luate de cei 27 de reprezentanți ai statelor membre ale UE și de Parlamentul European. Comisia Europeană nu este un guvern federal și, cu atât mai puțin, nu poate fi un supratat de natura fostei Uniuni Sovietice. În esență, Ursula v d L este cel mai înalt oficial din burocrăția UE – nimic mai mult. Ursula von der Leyen are obsesii de țarină și conduce UE prin aceste obsesii. Se folosește de crize (naturale sau inventate) pentru a poza în salvator, fiind mereu în căutare de dușmani pe care să îi arate cu degetul pentru toate relele Uniunii, inclusiv pentru eșecurile sale. Ca orice lider autoritar auto-mandat, care se lipește de putere pentru mai multe mandate, indiferent de legitimitatea și acceptabilitatea funcției sale, Ursula v d Leyen devine din ce mai (auto)izolată în cercul său restrâns de putere. Potrivit unui recent raport al portalului UE Euractiv, accesul la etajul 13 al clădirii Berlaymont din Bruxelles, sediul Comisiei, va fi sever restricționat în viitorul apropiat – chiar și pentru comisarii UE și înalții funcționari. Conform ziarului german Berliner Zeitung, Ursula v d Leyen a ajuns să se izoleze ca un monarh într-o fortăreață*. Etajul 13, unde locuiește UvdL și lucrează cei mai apropiați angajați ai săi, este acum accesibil doar cu lifturi speciale, așa-numitele „lifturi mov”. Știm asta din istorie: autocrații se izolează treptat și sunt cuprinși de paranoia, pe măsură ce li se prelungește nefiresc perioada de mandat sau de domnie. UvdL nu pierde nicio ocazie de a se pune în centrul atenției – se numește histrionism și poate avea accente patologice. Uneori, UvdL se pune chiar și în situații ridicole pentru a-și satisface setea de validare și expunere publică. Episodul cu avionul în care mergea către Plovdiv, care ar fi fost supus unei încercări de deturnare din partea rușilor, care ar fi acționat asupra GPS – ului este ceva ce vorbește de la sine... Evident, s-a dovedit a fi o minciună sfruntată, dar presa plătită din fonduri publice a

dat extensie globală „știrii”, pe care Comisia Europeană nici acum nu a corectat-o, în ciuda armatelor de „fact checkers” care au împânzit mass media și social media. Autoritățile bulgare au negat atunci, în septembrie 2025, că ar fi fost vorba de o intervenție intenționată asupra sistemului de ghidare prin satelit, iar poziția oficială a bulgarilor a fost ulterior confirmată de experți. Financial Times, ziar cândva foarte credibil, a fost una dintre publicațiile care au preluat minciuna și au promovat-o drept adevăr și probă a ingerinței ruse. Ulterior, după ce s-a confruntat cu declarațiile oficiale ale bulgarilor și cu opinii ale experților în aviație, Financial Times a încercat să drege busuiocul. Experții citați de FT (ex. Agenția Europeană pentru Siguranța Aviației) au reamintit că interferențele GPS sunt frecvente în Balcani, iar asta se întâmplă fără a necesita o conspirație rusă. Datele oficiale bulgare arată o anomalie minoră, iar nu un atac sofisticat. Poziția CE a fost calificată drept alarmistă, fiind bazată pe suspiciuni neconfirmate. Cu toate acestea, Comisia Europeană nu a retractat aberația cu ingerința rusă. Dar cât de credibilă este poziția Comisiei, care a mai mințit și cu alte ocazii și care vede ingerințe ruse peste tot? CE are acces la date clasificate (prin Agenția UE pentru Securitate Cibernetică), numai că Ursula von der Leyen însăși și CE au folosit incidentul pentru a promova așa-zisa reziliență UE în fața „războiului hibrid”, precum și în scopul promovării scutului (anti)democratic european. A făcut-o cu riscul de a decredibiliza Bulgaria, țară membră a UE și a Schengen... Evident, ca și în cazul acuzațiilor nefondate cu privire la „amicii Moscovei” care ar fi semnat moțiuni de cenzură în alte scopuri decât cele democratice, nici în acest caz CE nu a furnizat probe concrete. Este ridicol, dar „fact checkers” văd asta ca o eroare procedurală, iar nu ca o minciună. Pe o scară de unu la zece, credibilitatea CE este, chiar și în accepțiunea propriilor fact checkers, undeva în jur de cinci... Evident, în ce mă privește, nu acord nici măcar 2, mai ales că Ursula v d Leyen a fost prinsă cu minciuna chiar oficial, de CJUE (în chestiunea Pfizergate), de comisia JURI a Parlamentului European (în chestiunea greșitei baze legale a programului SAFE, de înarmare) și de Curtea Europeană de Conturi (în chestiunea fondurilor publice de cca. un miliard de euro sifonați prin ong – uri de mediu în vederea mituirii unor euro-parlamentari).

suborbitale... Iar a pune, în aceste vremuri, pe masa deciziilor europene (impuse) strategii militare bazate pe folosirea terenurilor (într-o formă cât mai apropiată de acel „in situ” inițial) face dovada idioțeniei inutile care s-a infiltrat (sau a fost infiltrată cu un scop precis, chiar evident) în sfera deciziei militare... Dar nu în cea a logisticii, ci în aceea a unor decidenți („politico-militari”), nu doar frustrați, ci și limitați intelectual cu mult dincolo (căci, da, se poate!) de abisurile unui deja anal-fabetism funcțional cvasiprezent... Dar, privind costurile financiare ale acestei „logistici” militare readucând în plin plan epoca militară medievală, scopul devine evident. Căci, planurile unor state UE din „limesul” de flanc, „de apărare”, de a acționa prin inundarea propriilor teritorii (!) și a le transforma în mlaștini de netrecut, nu au deloc de a face cu presupusa lor apărare internă... Ori cu aceea, „de flanc”, a Europei... Pentru că este vorba de teritorii îndepărtate de linia unui eventual front, fără relevanță strategică

Nevolnicia ca parte a ecuației; produsul mezilor pe buza extremelor...

Petru Jipa

De când avem un nou președinte am căutat să nu mai vorbesc despre politică. Ce rost mai are? Politica a devenit o satiră ieftină și cu ochii pieziș. Ascult „Pastila” de fiecare seară al maestrului Cristoiu, dânsul a venit cu o definiție genială vorbind despre noul nostru ales: „nevolnicul”. Mă gândeam la marele Caragiale când spune în piesa de teatru „O scrisoare pierdută”: „Tipătescu poartă o față care trădează nu doar îngrijorare, ci și conștientizarea că, dacă nu se descurcă în hățișul hârtiilor, devine el însuși nevolnic în ochii unor oameni care nu-l ascultă decât dacă poate semna ceva în favoarea lor.” Dar ce să mai

discutăm? Am devenit și eu mut ca un trecut ce s-a dovedit a fi prezent. Nevolnicia salvează România. Mă gândeam la expresia lui Cicero: „Când armele vorbesc, muzele tac” ce înseamnă că în timpul războiului, arta și cultura (simbolizate de muze) își pierd importanța și sunt eclipsate de violență și conflict. Marcus Tullius Cicero, deși el a folosit original o variantă legată de legi: „Inter arma silent leges”. Tac și legile. Sau mai complex: Când tunurile încep să vorbească, cuvintele tăcute ale păcii se risipesc ca fumul în vânt. Drapelul alb al negocierii este aruncat în noroi, iar harta idealurilor este redesenată de șenilele tancurilor. Războiul nu pornește întotdeauna cu o declarație oficială, ci uneori cu un tăcere prea lungă, cu

o nedreptate tolerată, cu o promisiune ruptă. Și atunci, din acea crăpătură a conștiinței colective, izbucnește violența — nu ca o soluție, ci ca o recunoaștere a eșecului uman. Libertatea, această floare fragilă, înfloarește doar în lumina păcii. Ea are nevoie de aer curat al dialogului, de răbdarea instituțiilor democratice, de respectul pentru celălalt. Dar războiul aduce cu sine asfixierea: gândul este cenzurat, mișcarea restricționată, viața redusă la supraviețuire. În numele „ordinii” sau „apărării”, libertățile civile sunt sacrificate pe altarul necesității. Oamenii acceptă lanțurile, crezând că le oferă protecție. Dar lanțurile rămân lanțuri, chiar dacă sunt purtate cu voie. În timpul războiului,

statul devine tot mai puternic, iar cetățeanul tot mai mic. Voința colectivă este înlocuită de comandament, apare diversitatea de uniformitate. Jurnalismul critic este înăbușit, opoziția etichetată drept trădare, iar disidența pedepsită. În numele unității, diferențele sunt șterse — nu prin înțelegere, ci prin forță. Și atunci, chiar dacă lupta este câștigată, ce rămâne? O țară devastată, o societate traumatizată, o libertate pierdută fără să fi fost apărată. Războiul nu distruge doar clădiri și vieți — el corodează sufletul unei națiuni. Când pacea se întoarce, adesea vine nu cu libertatea, ci cu amintirea fricii, cu obiceiul obedienței, cu dorința de siguranță la orice preț. Democrația, slăbită, abia mai respiră. Iar cei care au fost învățați să asculte fără să întrebe se confruntă greu cu dreptul de a alege. Așadar, începutul războiului nu este doar o dată pe harta istoriei — este un moment de rupere, un punct de nes întoarcere pentru libertate. Căci odată ce este abandonată, ea nu se mai întoarce niciodată exact așa cum a fost. Să luptăm, dar să nu uităm: adevărata victorie nu este cea de pe câmpul de bătaie, ci cea de a păstra omul liber în inima sa, chiar și atunci când lumea se prăbușește.

Mă gândesc cum să adaptez expresia marelui filosof Marcus Tullius Cicero, care a spus inițial că „în timp de război, legile amuțesc”. În contextul războiului, ne concentrăm mai mult pe luptă, acțiune și priorități practice, iar artele, literatura, filosofia și alte forme de exprimare creativă devin secundare sau sunt puse pe „mute”. Muzele au tăcut pentru că nu le mai oferim tăcerea necesară pentru a vorbi și ele. Nu mai ascultăm. Nu mai simțim. Nu mai credem în iubire, ci în interes. Și atunci, în loc de cântec, avem alarma; în loc de dans, fugă; în loc de templu, centru de comandă. Dar poate că tăcerea muzelor nu e definitivă. Poate e doar o pauză, o invitație la trezire. Pentru că atâta timp cât mai există cineva care simte durerea, care tresare la imaginea unei lumi fără frumos, înseamnă că scânteia nu s-a stins. Poate că salvarea nu vine de sus, ci din adâncul fiecăruia — din curajul de a alege lumina în ciuda întunericului, de a scrie un vers când toți tipă, de a iubi când lumea predică ura. Tristă lume — da. Dar nu lipsită de speranță. Căci atâta timp cât mai există durere pentru frumosul pierdut, înseamnă că frumosul poate reveni. Să fie pace!

Armata Română este a poporului român, nu a autorităților publice și politicienilor!

Ionuț Tene

Consider că Legea nr. 215/2016 este una dintre cele mai antiromânești acte legislative aprobate de Parlamentul României. Este inadmisibil ca zilele naționale aprobate prin lege să fie celebrate sau comemorate doar de către autoritățile publice locale, județene, centrale sau partidele politice. Prin această lege, asociațiile civice, fundațiile sau organizațiile non-guvernamentale, ca reprezentante ale poporului român, au fost excluse din ceremonialul manifestărilor dedicate zilelor sau simbolurilor naționale. De fapt, prin această lege care exclude prezența poporului român, prin intermediul societății civile, la celebrarea zilelor naționale, România s-a întors la un neo-feudalism, în care doar un grup minuscul și privilegiat de oficiali are dreptul să celebreze evenimente publice naționale, iar poporul român, reprezentat de asociațiile civice, a fost înlăturat. Acest lucru se întâmplă din 2016 încoace, ceea ce a frustrat poporul

român. Să nu ne mirăm că românii nu mai participă la evenimentele populare și festivitățile dedicate zilelor naționale, deoarece, conform acestei legi, doar autoritățile locale, armata și reprezentanții serviciilor secrete au dreptul să se bucure public de manifestările naționale, iar poporul român este exclus de la acestea. Nu știu a câta oară particip cu Societatea Cultural-Patriotică Avram Iancu la evenimente dedicate zilelor naționale, în condițiile în care doar autoritățile și instituțiile locale, centrale sau militare au dreptul să omagieze public o zi națională, iar românii sunt excluși de la ceremonial, inclusiv legatarul testamentar civic și memorial al lui Avram Iancu. Și azi am participat la Ziua Armatei Române, în 25 octombrie, la Cluj-Napoca, când s-a sărbătorit eliberarea ultimei brazde de pământ transilvan de sub ocupația horthystă, și toate instituțiile publice, politicienii și forțele de ordine au fost lăsați de organizatori să depună jerbe de flori și să celebreze acest eveniment istoric, în timp ce Societatea Cultural-Patriotică Avram Iancu și cele-

lalte societăți civice au fost excluse, ca reprezentante ale poporului. Azi, la Cluj-Napoca, au fost prezente doar câteva persoane civile, clujeni, pe lângă autorități, deoarece pur și simplu organizatorii și autoritățile publice locale au confiscat o manifestare publică și o zi națională care ar trebui să fie a tuturor românilor. S-a creat o ruptură între instituțiile statului și marea masă a poporului român, care nu are voie să se bucure de Ziua Armatei Române sau de oricare altă zi națională a românilor. Nu-i înțeleg pe primari, pe președinții consiliilor județene, pe parlamentari sau pe ofițeri cum se pot bucura de o zi națională excluzând din ceremonii asociațiile civice și poporul român, din aceste ceremonii care, de fapt, ar trebui să fie dedicate națiunii. Ziua Armatei Române este a poporului român, nu împotriva poporului român. Ziua Armatei Române nu trebuie confiscată de politrucii. Să nu ne mai mirăm că, din cauza acestei legi antiromânești 2015/2016, poporul român nu mai participă la aceste manifestări dedicate zilelor naționale, care pur și simplu au fost confiscate de

instituțiile publice, serviciile militarizate și politicieni. Îndepărtarea poporului român este, de fapt, un act de trădare a intereselor naționale, care trebuie să înceteze imediat. Păi, cum vrea Armata Română să lupte cu adversarul, inamicii sau cu rușii, dacă la principalele momente de celebrare a Zilei Armatei Române, poporul român este alungat din ceremonii? Cum se poate exclude poporul de la o sărbătoare națională și să-i ceri apoi să lupte pentru țară? Schimbarea acestei legi antinaționale 215/2016 este de extremă urgență. Aștept de la parlamentarii români să depună un amendament pentru schimbarea imediată a legii, în sensul ca societățile cultural-patriotice, ca reprezentante ale poporului român, să participe la aceste zile naționale aprobate prin lege. Nu consider că Armata Română, în caz că ne atacă Federația Rusă, va apăra țara cu primari, președinți de CJ sau politrucii, ci cu toți românii. Schimbarea acestei legi, cu un amendament care să permită poporului român să-și celebreze eroii și momentele marcante ale istoriei naționale, este vitală pen-

tru siguranța națională. Poporul Român trebuie reintrodus în manifestările naționale, iar confiscarea zilelor naționale de către autoritățile publice și politicieni trebuie să înceteze imediat. Nu politrucii și primarii se vor bate pe Nistru pentru apărarea suveranității naționale, ci românii care sunt umiliți azi pe margine de către o lege antiromânească nr. 215/2016. Generalii armatei române cred că doar cu politicieni și șefi de instituții vor lupta pe linia întâi a frontului? De ce umiliți pe români prin astfel de manifestări care interzic poporului să celebreze istoria armatei române? Nu vă este rușine? De ce puneți garduri între români și Armata Română pe 25 octombrie? Generali mergeți cu politrucii la război sau cu poporul român? Ca român, îi îndemn pe compatrioți cu îndemnul lui Avram Iancu pentru apărarea intereselor naționale: No, hai! Trăiască duhul lui Iancu!

Cu cine se bat Statele Unite, Rusia, China și UE?...

*Cristi
Pantelimon*

Actualul conflict din Ucraina și derivatele sale (conflictul deschis cu Iranul din Orientul Mijlociu, cu Siria, cu Houthi, dar și războaiele comerciale ale SUA cu UE, cu China și Rusia, sau invers, ale UE și China cu SUA) sunt parte a unui conflict mondial în care marile puteri caută să ajusteze situația de după al Doilea Război mondial. Germania și Franța, eliberate de spectrul adversității proprii, au încercat în ultima vreme o apropiere decisivă de Rusia, teoretizată la vedere de strategii nemți și francezi. Această alianță mărturisită a dus la puseul pro-ucrainean al SUA, adică la tentativa SUA de a atrage Ucraina în NATO, pentru a o controla militar. Reacția Rusiei a venit de aici și nu din spaima ca Ucraina să fie parte a „Europei”. Așadar, la baza conflictului ucrainean a stat dorința SUA de a nu permite constituirea celebrului bloc continental al lui Karl Haushofer. De aici, lucrurile s-au complicat prin intrarea în ecuație a

Poloniei și statelor baltice, recent acuzate și nu fără tâlc, de către Angela Merkel, cum că ar fi vinovate de conflictul ucrainean în mare măsură. Polonia a fost, după primul război mondial, calul de bătaie al partidei anglo-americane în Europa. Știm acum, de exemplu, că, înainte ca Franța să fie cucerită de Hitler, englezii și francezii plănuiau atacarea facilităților petroliere ale Rusiei lui Stalin, pentru ca petrolul rusesc să nu mai alimenteze mașina de război hitleristă. Într-o logică asemănătoare, SUA fac tot posibilul ca petrolul rusesc să nu ajungă, pe de o parte, în industria UE, pe de altă parte, în cea a Chinei.

Astfel, avem o decriptare primă a acestui război: SUA se luptă cu capacitatea industrială a Chinei și Uniunii Europene și cu resursele Rusiei. Invers, Rusia se luptă pentru a controla cât mai multe teritorii strategice în Ucraina (care pot folosi din punct de vedere militar, dar și în balanța metalelor rare și a minereurilor indispensabile pentru război – Donbasul e un fel de bazin al Ruhr-lui

de azi – știm ce importantă a fost problematica acestui bazin în conflictul franco-german). În această cursă pentru teritorii, Rusia de azi procedează fără milă, ca și cea a lui Stalin. Stalin ajunsese să ofere României, înainte de ultimatumul din 26 iunie 1944, în februarie 1940, un pact de neagresiune, adică teritorii în așa-numita Moldovă Sovietică în schimbul controlării porturilor Constanța și Sulina, precum și a Gurilor Dunării. Stalin se temea evident de prevalența navală britanică în Marea Neagră (el le ceruse turcilor în octombrie 1939 să participe la invadarea Basarabiei – legătura cu Marea Neagră este evidentă), dar și de pretențiile germane care se prefigurau asupra zonei.

Așadar, fiecare mare putere folosește atu-urile pe care le are la momentul oportun. Rusia are azi atu-ul militar și al resurselor. UE, la rândul ei, este în căutarea unei relații independente strategice și, mai ales, a unei independențe economice față de SUA, care se traduce prin nevoia de a apela

la hidrocarburile ieftine ale Rusiei sau ale altor state (Iranul inclusiv).

Nu e de mirare dacă vom descoperi că flota fantomă a Rusiei a fost ajutată de europeni să transporte hidrocarburi. Lecțiile celui de-al Doilea Război mondial sunt și ele utile azi. E clar că dacă Churchill nu insistă absurd, după 1943, cu capitularea necondiționată a Germaniei și încheia o pace separată cu Hitler, posibilă atunci, Stalin nu ar fi ajuns, cel mai probabil, la Berlin, iar Imperiul Britanic nu s-ar fi prăbușit atât de decisiv.

Această lecție o știu și americanii – care nu vor să intre decisiv într-un război cu marile puteri continentale China și Rusia, care le-ar putea atrage prăbușirea globală pe model britanic. În plus, UE nu este un partener real al SUA, căci UE a dat mereu semnale că vrea să încheie o alianță de tip eurasiatic cu Rusia și China. Având în vedere acest ultim aspect, SUA sunt obligate să menajeze Rusia și s-o atragă în sfera sa de influență, comitent cu slăbirea UE, pentru ca aceasta să fie

disciplinată cât mai mult cu putință.

SUA sunt, de fapt, puterea cea mai fragilă a ecuației, asemănătoare cu Anglia lu Churchill. Dacă nu-și va alege bine strategia și dușmanul decisiv (Churchill, iată, a greșit cu Germania – reminență a primului război), SUA se pot afla în situația de a vedea în Europa, să zicem în Belarus, trupe chineze, similar apariției rușilor la Berlin în a doua conflagrație mondială. Ca să nu mai vorbim de zona Orientului Mijlociu, cel puțin la fel de importantă pentru SUA ca Europa. Pacea lui Trump în Gaza e o creație extrem de fragilă... Conflictul actual este unul mondial. Cea mai interesantă fațetă a lui este că, deocamdată, China nu și-a pus amprenta asupra sa decisiv. Ei bine, acest element este el însuși înspăimântător pentru SUA, pentru că seamănă cu lecția celui de-al Doilea Război mondial, în care SUA s-au aflat în poziția comodă a Chinei de azi și au cucerit tot ce au dorit pe finalul conflagrației, când ceilalți jucători erau deja epuizați...

Sprânceană lui Bolojan și grimasa lui Grindeanu...

*Viorel
Patrichi*

Să nu ne dezicem de rădăcinile noastre! Hai la lupta cea mare! Vom fi la fel de măreți CA ALTĂDATĂ!... Și mai mult decât atât! Așa s-a auzit zilele astea urletul de fiară alfa al lui Sorin Grindeanu către poporul pesedist. Pentru că, n-așa, pe 7 noiembrie, când aniversăm Marea Revoluție din Octombrie, va avea loc supremul congres al Partidului Social Democrat, când numai Sorin Grindeanu se aruncă în luptă cu el însuși pentru fotoliul lui Ion Iliescu. Cum să ne „dezicem de rădăcinile noastre”? Adrian Năstase privea prin fante orizontale spre aristocrații politrucci care îi juraseră credință secretă pentru înșfăcărea cea mare. În noaptea cuțitelor roșii de la PSD, pe când se pregătea debarcarea Bătrânului Edec (așa cum, inspirat, l-a poreclit Traian Băsescu), Ion Iliescu a izbucnit într-o ședință după ce a dat afară presa: „*** u-vă muma-n cur, nenorociților, mi-ați distrus prestigiul partidului”, și dă-i, și dă-le! Iar înregistrarea a ajuns la... Corina Drăgotescu, după cum povestea altădată Sorin Oprescu. Eram împreună cu Gabriel Klimowitz și l-am întrebat cine putea să dea din casă asemenea lături: „Nu știu, domne! Țștia ai mei au trei neuroni: unu în cap, unu în căl-

câi și altu în cur. Nu știu niciodată cu care gândesc...”, a răspuns doctorul și nu cred că atunci mințea... Nici eu nu știu cu care a gândit Sorin Grindeanu când l-a atacat pe Ilie Bolojan la monosprânceană. De obicei, românul se leagă de defectele fizice ale rivalului atunci când defectele morale justifică orice atac la aspectul fizic al adversarului. Candidează Bolojan la președinția PSD? Nu, dar poporul pesedist amușină prada, simte carotida, este însetat de sânge. Și așa a ieșit un discurs vizibil pritocit: „Să arătăm că PSD poate să se schimbe fără să-și renege rădăcinile. Să demonstrăm că poți guverna și cu inima deschisă, nu doar cu sprânceană încruntată către propriii cetățeni. Ați văzut că n-am folosit pluralul. Știu că țara așteaptă de la noi mai mult decât discursuri, așteaptă soluții. De aceea, îndemnul meu la final este următorul și este unul simplu: Noi trebuie să fim uniți pentru români, trebuie să fim puternici împreună”, a juisat Sorin Grindeanu. Profetul Bolojan nu a tăcut de această dată, a adus argumente pertinente fiindcă, la urma urmei, este sprânceană dumisale: „Dacă nu ne reducem cheltuielile în continuare, bolovanul ăsta de datorii și de credite vine peste noi, este cât se poate de clar și, indiferent cine va fi în guvernare, va avea niște probleme cât se poate de serioase.

Dacă era totul perfect, era o înghesuială, acum patru luni de zile, când trebuia să fii premier. Eu mi-am asumat această situație dificilă, am mai spus, nu e o problemă că ies prost. Problema este să nu iasă prost România în această perioadă, să nu ies prost degeaba, ca să ne înțelegem foarte bine. Asta este o miză importantă cât timp sunt pe acest post. Și de aceea, nu jig-nesc pe nimeni, nu creez tensiuni pe gratis, dar, cum să vă spun, acolo unde sunt absolut convins că fără niște măsuri nu se poate, nu am cum să cedez, pentru că de paliative ne-am săturat, înțelegeți? Și foarte deschis, știți, am inima deschisă pentru orice fel de negocieri, pentru orice fel de soluții pe care un grup sau altul să le găsească, dar să nu ne batem joc de cetățeni, și foarte deschis, știți, nu voi fi niciodată de acord, cei care mă cunosc (știu – n.r.), să fac înțelegeri sau sprânceană pentru privilegii sau pentru alte lucruri”. No, după praf che fac! No! No! După cum zicea profesorul Ovidiu Ranta de la Cluj, ardenii au vreo 60 de nuanțe la acest „No!”. Până la urarea finală: „No, apăi meri în...!” Să iertați că nu folosesc tăte vrobele neaoșe, cum ar trebui... Acest om trebuie ascultat, nu bate câmpii. Situația României chiar este dramatică, dar nu-i pot ierta că nu face auditul guvernării Ciolacu. „Nu e normal să mărim taxe și banii să se ducă în salariile unor

aparate publice care nu se justifică... (...) Anul viitor, trei la sută din PIB-ul României sunt doar dobânzile pe care le plătim. Cheltuiim cu 150 de miliarde de lei mai mult decât ne permitem, adică 30 de miliarde de euro. Fără împrumuturi, nu am fi putut plăti salariile. Plătim dobânzi de 55 de miliarde de lei – 11 miliarde de euro. E insuportabil”. Ce să priceapă Grindeanu din această radiografie a guvernărilor precedente? La asemenea sărăcie, numai Sarsailă ne mai poate credita. Și apoi, de ce ar fi mai agreabilă agurida din grimasa de fată răscoaptă a lui Sorin Grindeanu, în comparație cu monosprânceană lui Ilie Bolojan? Coteii de la PSD îi vor arunca în cap tot ce va merge prost în această guvernare. Tot! Au mânărit „pachetul” pentru tăierea pensiilor speciale ale ilegaliștilor lui Ion Iliescu și e de vină tot Bolojan. Uite, domne, că nu vrea să taie pensiile speciale! Dacă eram noi... Și ardeleanul va ieși din mlaștină, ca bivolul plin de tăuni și va sfâșia aerul cu coarnele. Nu va suporta la nesfârșit confruntările, chiar dacă s-a dovedit foarte răbduriu până acum. Are și el o limită, no! De aceea, ca să-l stârneasă și mai mult, licheaua cu grimasă a copt pe 24 octombrie o ședință cu Lia Savonea, președinta Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu procurorul general Alex Florența și cu Elena Costache, președinta Consiliului Superior

al Magistraturii. Grindeanu nu l-a invitat pe partenerul Bolojan la discuție. „Așa cum am anunțat public, am inițiat o consultare în vederea elaborării rapide a unui proiect de lege privind pensiile magistraților care să răspundă cu adevărat așteptărilor românilor și să deblocheze tranșa de 231 de milioane de euro din PNRR până la data de 28 noiembrie, zice Grindeanu. Demersul meu vizează două obiective clare: deblocarea situației din justiție și formarea unui grup de lucru cu specialiști, sub coordonarea Parlamentului, care să identifice cu celeritate soluția legislativă constituțională, a explicat Sorin Grindeanu. Eu cred că în politică dialogul este singura cale prin care poți obține rezultate pe termen lung. Sunt un om politic care respinge obtuzitatea și încăpățânarea, pentru că acestea nu duc niciodată la rezultate viabile”. Noi știm la ce face aluzie proorocul Ilie când apelează și el la semantică și îl acuză pe Grindeanu de „înțelegeri pe sprânceană pentru privilegii”. Cu toți Stăneștii lui și cu popa Ilie Sîrbu... Și-apoi, putem să-i urăm lui Grindeanu de pe acum călătorie sprâncenată, cu tot cu partid, când va încerca Dunărea electorală cu degetul. Pentru că e prea detot, e cu ochi și cu sprâncene, e prea jegos să-i auzi pe cei de la PSD vorbind despre morală și dreptate socială...

Divorțul cu partaj imediat (fie el și „parțial”) de destinul bruxelez al „Nato”...

Cezar Adonis
Mihalache

Divorțul „unchiului Sam”, nu al nostru însă... Pentru că noi, din nou, suntem doar victime colaterale între neajunsurile celor mari (și ale acelor ce se cred „mari”)... Și, în mod cât se poate de real, de data aceasta chiar nu este vina „alor noștri”... Pentru că, oricât de nefericiți, de tălâmbi și tăntălâi ar fi ei, de „yesmeni” grețoși și analfabeți fițoși (mai mult sau mai puțin „înalt funcționali”), ei, dimpreună cu șleahta de acoliți agramati și (înalt) nefuncționali (!), decizia Statelor Unite nu are nici măcar o virgulă pusă din cauza tembelismelor acestora. Iar motivele ce se vor tot invoca, drept prezumția de vinovăție de sub supravegherea „unchiului Sam” vizavi de noi, cu tentă de atenționare (inițială) iar acum pedepsire, începând cu înlăturarea candidaților prezidențiali, anularea alegerilor, deciziile „de troacă” ale grofilor CCR, ruinaarea statului de drept, a libertăților cetățenești, toate acestea nu vor fi măsurat

nici măcar cât un rest de praf de pe o tobă oricum spartă. Pentru că decizia Statelor Unite de a-și reduce prezența militară se leagă de interese pragmatice (fie ele și de nerăzboi, cât timp nu este doar războiul lor, controlat de ei, în fond) și de lepădarea de acțiunile tot mai discreționare ale părții civile militarizate doctrinar (aproape fascist) a UE. Aceea care a început a se măsura, prin deciziile luate de grupul tot mai schizofrenic politic de la Bruxelles, aproape „parte în parte”, cu interesele, deciziile și prezențele Nato... De fapt, suntem în fața unui prim act de divorț pe semnătura „unchiului Sam” de Nato... De o Alianță capturată în prea multe părți de decizie din Europa, sub pretextul sprijinirii Ucrainei, de către clica de la Bruxelles. Este o delimitare, trecută deja de stadiul unui „draft de lucru” scăpat în presă, a Statelor Unite de ceea ce, nu peste multă vreme, am putea consemna drept Forțele Europene în locul Nato în Europa, fie și prin părțile europenizate ale Alianței preluate de către grupul de la Bruxelles.

Este un semnal că Nato, sub influența grupului politic machiavelic (și anarhist, în raport cu interesele pacifiste ale Europei și ale rostului pentru care s-a înființat însăși Comunitatea Europeană) nu renunță la acțiunile pseudoNapoleonului Franței care, spre deosebire, de înaintașul lui, ar putea duce Franța spre o destrămare rapidă... Și moartea ei ca Națiune... Și trebuie spus că, în decizia luată de Statele Unite, nici nu contează numărul militarilor americani retrași, ci locul spre care vor fi relocați (acasă sau în alte unități din Europa: Polonia)...

Esențial pentru noi este mai mult locul, bazele, în care efectivele americane vor rămâne neschimbate: Câmpia Turzii, Deveselu Caracal... Și, negreșit, culoarea uniformei aceluia care va veni pe locul lăsat liber de americani la Kogălniceanu... Pentru că o explicație a motivului pentru care pleacă tocmai de acolo (doar de acolo!) o putem găsi și în prea lunga prezență a unui Grup de Luptă NATO, constituit imediat după începerea războiului din Ucraina pe Mihai Kogălniceanu, având

1100 de oameni, cu posibilitatea suplimentării (ca brigadă) la 5000 de militari, coordonat de Franța. Pentru că, deloc ca o notă de sub-sol ce putea fi trecută cu vederea, acest grup de intervenție Nato a rămas în toți acești ani tot sub comanda Franței... Și este posibil ca, acolo, pseudoNapoleonul să mute părți însemnate din acei soldați pe care, pe hârtie cel puțin, s-a angajat să-i pună la dispoziția Ucrainei. Și, mai grav, acolo să fie capul de pod de acțiune al Franței (UE) împotriva Rusiei.

Or, dacă Statele Unite au decis că nu vor să fie amestecate în partea de tembelism militar al Bruxellesului, retragerea de la Kogălniceanu este cât se poate de firească. Problema este că noi nu ne manifestăm deloc prezența... Deși ar trebui ca Armata Română să revendice locul lăsat liber de „unchiul Sam” și dreptul de comandă... Dar nu o va face... Și nu pentru că nu ar găsi 1000 de soldați de puși în țiplă pe Kogălniceanu, ci, pentru că, politic, decizia a fost cedată UE (Franței). Care va transforma Kogălniceanu în ceea ce

știe să facă mai bine: un punct colonizat de unde să-și deruleze jocurile murdare și de unde să plece mai apoi, dacă lucrurile nu ies cum trebuie, fără nici o obligație, fără nici o remușcare pentru ceea ce va fi lăsat în urmă (și nu doar pe Kogălniceanu, ci într-un teatru de război pus de noi la dispoziția nebunilor ce se cred împărați)... Și, da!, într-adevăr, Statele Unite chiar nu-și retrag trupele din bazele militare din țările europene care nu s-au supus acestui „feminism” militar al Bruxellesului... Și nu va fi nici un mister nici în interogația aruncată presei noastre: de unde a „sifonat” informația?... Pentru că, deși oficialii noștri știau de decizia Statelor Unite, știrea inițială a fost strecurată din-spre ceea ce ar putea fi un următor câmp tactic al Franței, dinspre o publicație ucraineană, în mod cert saturată cu informații tocmai dinspre aparentul mare câștigător al retragerii americane de la Marea Neagră...

Adevărul dureros: o lume proastă, dar cu gura mare... Ipocrită. Fudulă. Lașă. În ea trăim.

Diana
Maria Brăaru

Nu zicăștia puși la putere ca în România dreptul constituțional la Proprietate nu e obligatoriu. Ca nu exista cadru legal. A, da? Dacă nu există cadru legislativ și nu există posibilitatea de a modifica cadrul legislativ existent, înseamnă că Parlamentul e incapabil, de aia nu poate da legi. Acest lucru înseamnă că Legislativul nu mai are obiectul muncii, deci trebuie concediat. Iar cum nu mai există Parlament care să susțină Guvernul, înseamnă că Guvernul nu mai are susținere populară, așadar și Executivul trebuie să plece acasă în bloc. ...Dar nu se va întâmpla nimic din lucrurile astea. ...De ce am ajuns aici?! „Ne bate Dumnezeu ca l-am împușcat pe Ceaușescu!”. Nu, copii, nu Dumnezeu e vinovat pentru ce se întâmplă acum! Nu are, săracul, nicio vină. Și nu suntem în rahat până la gură că aia l-au împușcat pe Ceaușescu. Suntem în rahat ca ne-am dus ca oile și i-am votat pe foștii șefi de la comuniști, care înființaseră FSN. Ca am pus

președinte un comunist care și-a zis în capul lui „Dacă România nu e lăsată să fie comunistă, să se aleagă praful de ea”. Nu e vinovat Dumnezeu ca noi am votat curve politice, hoți, corupți imbecili, dezaxați, trădători!

de zahar și un litru de ulei erau deștepți?!

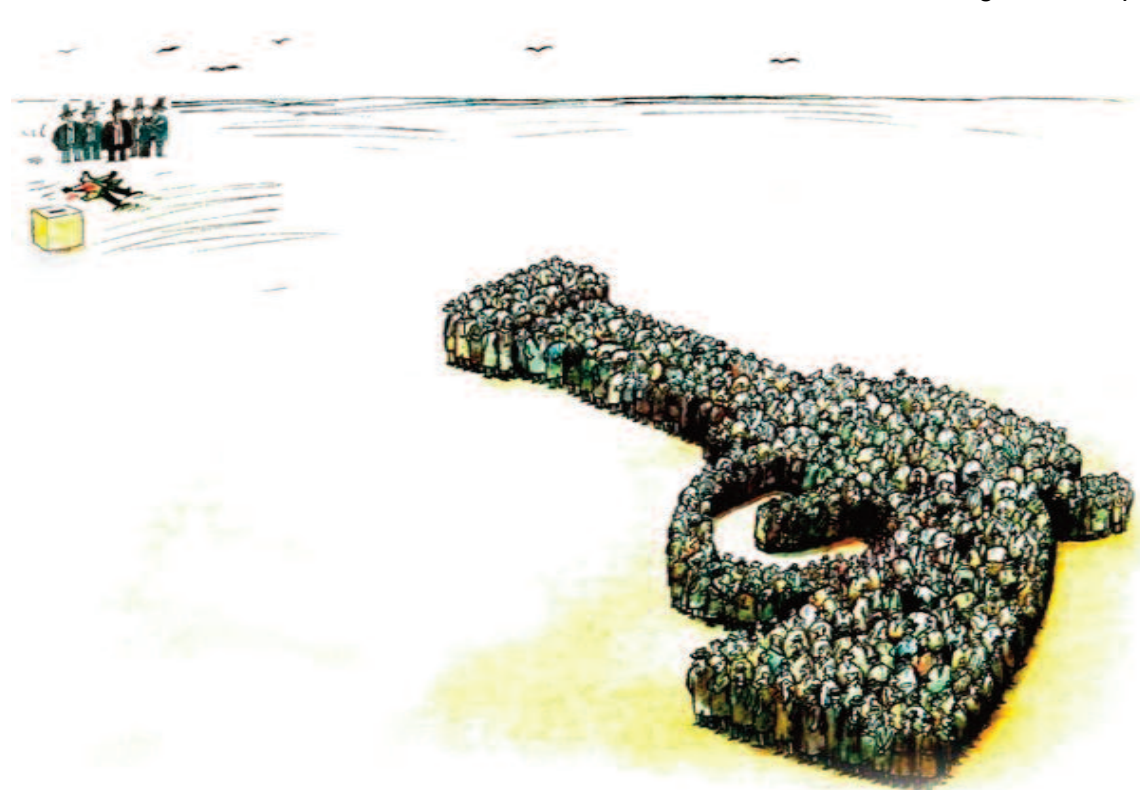
E vinovat Dumnezeu ca din mândrie și lăcomie poporul roman și-a votat în continuu călăii și abuzatorii?? E vinovat Dumnezeu ca am votat ca să ne

toți?!

Vă plângeți ca nu mai există empatie, mila, responsabilitate, cinste, onoare, Credință?! Dar peăștia cine a dat din cur să ii facă? Cine i-a fătat și i-a crescut să fie lighioane hap-

continua să accepte cizma brusseleză pe grumaz. Cum a stat și cu cea bolșevică.

Nu e vina Lui Dumnezeu. Este strict vina noastră colectivă. E rezultatul prostiei și al mândriei. Și nici azi nu vrem să recunoaștem că am greșit, că greșim în continuare. Nici morți! Ne-a răbdat Dumnezeu doar pentru că o mică parte dintre noi, nu neapărat toți mai deștepți ca restul, dar oameni care mai au o fărâmbă de Credință adevărată în ei, s-a rugat, a ținut post, s-a liturghisit. Atât. Ei ne-au salvat pe toți. Pentru că noi suntem atât de mândri în prostia noastră, atât de lași, că nici pentru copiii și bătrânii noștri nu ne ridicăm! Suntem atât de indolenți, că ne e lene și să gândim! Dăm vina pe Dumnezeu pentru toate, pe El îl chemam să ne salveze, dar nici măcar pe El nu îl urmărim! Și Lui îi cerem, tot proști, tot mândri, să ne salveze. Și rămâne de văzut dacă își va mai face milă de noi. Că nu are nicio obligație contractuală.

Nu are, drăguțul, nicio vină ca noi am fost și suntem tâmpiți! Nu suntem tâmpiți? Aoleu, dar cum se cheamă ala care nu vrea corupție, dar oferă șpagă și nu face niciodată scandal?! Aia care si-au vândut votul pe un kil

bage primarul copchilul retardat șef de serviciu?! Că părinții au dat șpaga profesorilor ca să iasă premiant talambul?! Că profesorii au cerut șpagă? Va plângeți de profesori, de preoți, de medici, de politicieni, de

sane, și fără inima, și fără suflet, și fără creier?! Nu, iubii mei. Suntem un popor laș, prostibil, care s-a lăsat cumpărat pe nimic. Un popor mândru care nu recunoaște ca a greșit. Și tot din mândrie și lăcomie